

Lentekriebels (Ben Stikvoort).

Al was deze winter zo zacht als gesmolten boter, toch komen de kriebels in mijn bloed en wil ik de lente ruiken, zien en horen. Hebt u dat ook? Dat lentegevoel? In februari zie ik de eerste aankondigingen in mijn tuin. Sneeuwkllokjes en krokussen laten hun bloemen zien. En hoor ik daar niet een vrolijk vogellied?

Wij kopen bossen narcissen. Ze zijn niet duur want, zo zegt men, met een paar dagen van bloei moeten ze al in de groene bak verdwijnen. Dat is wel zo, maar ze sieren ons huis en kondigen de lente aan met hun trompetten van gele kelken. Paaslelies noemden we ze vroeger. Alleen nu sieren ze al in februari onze kamer. Ik bewonder deze lentebode, de narcis, door zijn grote variëteit in vormgeving en kleur. Is het alleen positief wat over deze lentebode te zeggen valt? Nee, helaas moet gezegd worden dat hij eigenzinnig is. Vereist het alleenrecht in een vaas. Gemengd met andere bloemen zal hij als overwinnaar optreden. Zelfs voor mensen kan hij ellende veroorzaken. De afscheiding uit de afgesneden steel is giftig en kan huidirritatie tot gevolg hebben. Niettemin blijft ze voor mij een aantrekkelijke bloem.

In mijn jonge jaren woonde ik nabij de bollenstreek. Zodra de winterkou verdwenen was, tooiden de velden zich met het geel van de narcissen. Een weelde voor het oog. Dan kwamen de mannen en vrouwen en kopten de bloemhoofden van hun stelen. Bij duizenden lagen de bloemen in de manden. Vooral meisjes zaten aan de wegberm en regen kransen van narcissenbloemen. Wandelaars en fietsers kochten die kransen en fietsten door het bollenland. Daaraan denk ik als de lente kriebelt. De eerste veldbloemen wil ik dan gaan zoeken zoals het speenkruid, ook botergeel, en te vinden nabij een sloot of beek.

Vaak trekken we onze wandelschoenen aan en gaan op pad maar het weer kan in de lente nog danig veranderen. Vanouds is het weerrijmpje bekend: Maart roert zijn staart en zelfs april doet wat hij wil, want aprilletje zoet, geeft nog wel eens een witte hoed. Het is ongelooflijk dat zoiets ons kan overkomen na zo'n winter die geen echte winter was. Nee, dan naar de betekenis van april gekeken. De Latijnse naam Aprilis betekent "openen". De natuur opent zich, ze ontluikt (mooi woord dat niet veel meer gebruikt wordt). April zet de luiken open,

de knoppen springen en barsten open zodra de warme middagzon ze aanraakt. Ook het gras komt weer tot leven. De fletse winterkleur wordt weer groen en zo kreeg april de bijnaam van grasmaand.

En de bomen? Hoe staat het er mee? Ach, het zal u bekend zijn, de lep terrein moet prijsgeven. De iepziekte schijnt niet te stuiten. Ook ik heb mijn Goudiep moeten omhakken. Elk jaar stierven er takken af en het gevaar van stambreuk lag op de loer. Het gaat dus helaas niet goed met deze boomsoort en ook de Linde schijnt niet meer gewild te zijn. Hij levert geen goed timmerhout en is dus niet efficiënt voor aanplant. Jammer want juist deze boom heeft geschiedenis gemaakt als geliefde herdenkingsboom.

Hoe aangenaam was het in de volle zomer te wandelen door de lindelaan met de lommerrijke kruinen die schaduw gaven en een aangename geur verspreidden. Niet alleen de mens waardeerde de Linde. Bijen en hommels genoten van het zoete lindesap. Lindebloesem en lindehoning, hoe lang behoren ze nog tot ons leven in en uit de natuur? Ik hoor het wel eens zeggen: "Weet je wel dat ze het plakkerige lindesap afgeven. Krijg het er maar eens af van je

glanzende auto". Ik kan daar weinig tegenover stellen en noem die afscheidende plakvloeistof met de oude naam "honingdauw". Als ik dat zeg, roepen sommigen: "Luizenpis zal je bedoelen".

Kortom, er worden nu weinig lindes aangeplant en mettertijd verdwijnen ze uit ons stads- en dorpsgezicht. Inmiddels is het "adieu lep" en zal het straks dan ook "adieu Linde" zijn?

Het kriebelt, de lente is in het land. Gelukkig er is nog veel te genieten, wel met een waakzaam oog om te behouden wat ons leven zo aangenaam maakt.